Mgr. Dita Svobodová, PhD., MHA

V letech 2000 až 2007 působila v ošetřovatelské praxi, od roku 2005 se věnuje managementu kvality. V roce 2008 zahájila doktorské studium v programu Sociálního lékařství na Univerzitě Palackého v Olomouci. Nejen v dizertační práci se zabývá problematikou systémů kvality a jejich zajišťováním ve zdravotnických zařízeních. Od roku 2009 je součástí managementu Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kde zastává funkci náměstkyně pro nelékařská zdravotnická povolání. Kromě oblasti kvality zdravotní péče, problematiky řízení nelékařských zdravotnických profesí a klinické ošetřovatelské péče, představuje další úlohu v jejím profesním životě pedagogická a vzdělávací činnost. V České asociaci sester je od roku 2017 předsedkyní Sekce managementu. Jako externí spolupracovnice se podílí na úkolech při Ministerstvu zdravotnictví.

Jak hodnotíte dlouholetou spolupráci s neziskovou organizací Amelie, z.s. nejen na přípravě letošního ročníku konference I slova léčí, ale i v realizaci dobrovolnického programu na onkologických odděleních VFN?

Amelie patří k dlouholetým spolupracovníkům Všeobecné fakultní nemocnice. Domnívám se, že jde o oboustranné, sympatické, přínosné a bezproblémové partnerství.

Máte zkušenost s onkologickým onemocněním i v řadách Vašich spolupracovníků?

Bohužel ano, řada mých kolegyň i kolegů se ocitá v roli onkologických pacientů. Snažím se v takových situacích poskytovat maximální podporu a ohleduplnost. Ať už se jedná o prostor, který vede ke zdárnému vyléčení nebo naopak pozvolný nástup do zaměstnání. Když pak například vidím, že je kolegyně po návratu z léčby vystavena dlouhodobějším stresovým situacím v práci, mluvíme o tom a hledáme řešení. Není důležitější věc pro úspěšný pracovní život než zdraví.

Vnímáte v komunikaci s nemocnými a jejich blízkými nějaký vývoj?

Je zde znát pozitivní posun. Pacienti jsou vzdělanější, komunikaci cítím jako sdílnější. Není to však pravidlo, pořád existují situace, kdy jsou pacienti a jejich příbuzní nedostatečně informováni. Domnívám se, že velký zlom v této oblasti nastal s rozvojem paliativní péče. Své místo v nemocnici má i psychologická péče a pomoc kaplanů.

Myslíte si, že ve studijních oborech pomáhajících profesí je kladen dostatečný důraz na umění komunikace?

V tomto ohledu vidím jisté rezervy ve všech zdravotnických oborech. Umění komunikace s pacienty v praxi patří k naprostým základům.

Setkala jste se někdy se situací, kdy měla nedostatečná komunikace negativní dopad přímo na nemocného nebo jinou osobu?

Setkávám se se situacemi, kdy jsou pacienti nedostatečně nebo nesprávně informováni. Následně si stěžují na postup personálu na oddělení. Všechny nám známé situace řešíme a snažíme se je napravovat.

A co vedoucí pracoviště, může ovlivnit kvalitu komunikace?

Zpravidla to, jak se týmy i jednotlivci chovají, jak spolupracují či jak pečují o pacienty, je vždy odrazem toho, kdo je vede a má kontrolu nad celým oddělením. Umění kvalitního managementu řízení a práce s lidmi je v tomto směru zásadní a myslím, že hodně náročná činnost.

Co byste vzkázala zájemcům o letošní ročník konference I slova léčí, který se zaměřuje na téma Specifika komunikace s onkologicky nemocnými a jejich blízkými?

Jde již o čtvrtý ročník, takže z těch předešlých jednoznačně mohu říci, že se lze těšit na neobvyklý den a mimořádný zážitek, ze kterého si účastníci konference odnesou mnoho zajímavého a přínosného.